

[Inger Stilling Pedersen]

den og forstår, hvordan man lever, og hvorfor man gør det. Det er noget, vi må være med til at fremme.

Vi ved, at der er store forskelle i verden – vi taler om ilande og ulande – og jeg tror, det er vigtigt, at vi i Danmark forstår, at det har betydning for os, hvad der sker andre steder i verden. Vi kan ikke bare tænke: Jamen det sker så langt væk fra os; nej, det har indflydelse også på vores hverdag.

Vil vi være med til at skabe fred i verden, kommer vi ikke uden om også at hjælpe ulandene. Vi må hjælpe dem, direkte sørge for, at handelsrestriktioner fjernes, at de får større medbestemmelse, og at vi yder hjælp til selvhjælp. Det betyder ikke, at vi ukritisk bare skal smide penge ud, men at vi virkelig skal være indstillet på at hjælpe, altså ikke bare, fordi vi nu er så gode, at vi nu gerne vil gøre det, men simpelt hen, fordi det vil gavne freden og dermed på længere sigt også os selv. Dertil må selvfølgelig som noget meget væsentligt føjes, at vi også har en forpligtelse over for mennesker, der bor andre steder.

Det er nævnt flere gange, at vi i Danmark, selv om vi er et lille land, har stor mulighed for indflydelse. Somme tider opfører vi os, som om vi er et stort land, der kan klare alle problemer. Men det kan vi ikke alene; derfor er vi nødt til at gå ind i nogle sammenhænge, hvor vores stemme tæller ligeligt med andres. Lad mig nævne, uden at rækkefølgen skal tages bogstaveligt, hvis vi går fra det nære til det fjerne: Nordisk Råd, EF, NATO, FN som nogle af de organisationer, hvor vi har store muligheder for at få indflydelse. Hvis vi virkelig vil have noget igennem, bliver vi altså nødt til at gøre vores indflydelse gældende her, og så kan vi jo spørge os selv, om vi har gjort det godt nok.

Vi mener også, som det er understreget mange gange i dag, at vi ikke kommer uden om NATO. Vi kan godt bilde os ind, at vi kan klare os selv, bare vi siger, at vi har atomvåbenfri zoner, og at vi vil fred hertillands, så går det hele af sig selv, men så ved vi, hvad der kan ske: så kommer andre for at »hjælpe« os. Det skete den 9. april, og det skete i Afghanistan.

Vi er nødt til at sikre os, og det gør vi altså igennem NATO, og derfor er det vigtigt, at vi yder vores til dette fællesskab.

Men rundt omkring i verden er der mange steder, hvor der er problemer. Vi har f.eks. for

ikke længe siden haft en debat om Afghanistan og Mellemøsten. Vi må da hilse med tilfredshed, at der nu ser ud til at skulle ske noget i Afghanistan, men jeg er enig med de ordførere, der har sagt, at vi ikke må tro, problemerne er løst, fordi Sovjet vil trække sine tropper tilbage, for det er de ikke – der vil stadig være meget store problemer dér, og der vil blive brug for megen hjælp. Vi ved, at Danmark vil hjælpe på nogle måder, men vi bliver også nødt til at yde økonomisk hjælp.

Vi ved, at der altid har været problemer i Mellemøsten, og den krig, der foregår mellem Iran og Irak, er noget, som vi alle sammen er optaget af. Men somme tider virker det nu en lille smule hyklerisk, for hvis man virkelig ønskede den krig afsluttet, tror jeg godt, det kunne lade sig gøre. Der skal ikke herske tvivl om, at der står økonomiske interesser på spil på begge sider, og at der derfor kan være en vis interesse i, at krigen fortsætter. Danmark har jo også somme tider opprioriteret vores salg af fetaoste til deltagerne i det, der sker dernede. Det er måske helt i orden, at vi gør den slags ting, men vi skal bare indrømme, at det altså er sådan i verden. Skønt vi ved, hvad der foregår, og det ryster os – ikke mindst det, der sker med børn og ganske unge mennesker – er vi ikke altid lige villige til at forstå, hvorfor mennesker flygter fra sådanne regimer. Dem må vi være parat til at hjælpe, så godt vi kan, men det er en helt anden debat.

Der er også noget andet, der har undret mig, når det gælder krigen i Israel og de besatte områder – hvis man kan kalde det en krig, men det er næsten det, det udvikler sig til – og det er, hvordan fjernsynet altid kan være på pletten, når der sker noget; det virker, som om det i forvejen er forudbestilt til at komme der. Jeg tror faktisk, at medierne har en stor skyld i det skæve forhold, der udvikler sig i forbindelse med dækningen af det udenrigspolitiske stof. Det er meget ofte farvet af de udsendte medarbejders synspunkter. Nej, opgaven må være at fortælle os, hvad der foregår, og lade os selv finde ud af, hvordan det hænger sammen; vi behøver ikke på forhånd at få at vide, hvem der er skurken for selvfølgelig er der skyld på begge sider – det er meget sjældent, at der findes uoverensstemmelser, hvor begge parter ikke får et vist medansvar.